

La vaca boja i la vella optimista (*Una mà de contes*)

Mireu, mireu, que la veieu? Aquesta vaca vivia en un prat no gaire lluny d'aquí. Mireu-la bé i veureu que no era una vaca normal. Tan aviat era aquí com allà i feia coses que no eren ben bé les coses que acostuma a fer una vaca, i és que el que passava realment era que estava com una cabra.

Amb la cua feia la traveta, feia l'ullet als nois ben plantats, renillava como un cavall per confondre tothom i, quan la munyien, clavava un cop de pota a la galleda i vessava tota la llet per terra. Però el més fort és que entrava a les perruqueries sense trucar a la porta i passava la llengua pels cabells de les senyores i els deixava ben llisos.

Naturalment, hi havia gent que li tenia veritable por, perquè no comprenien que, senzillament, era una vaca entremaliada.

Si voleu saber-ne més coses, pareu atenció a la seva història, que es titula: "La vaca boja i la vella optimista".

Heu de saber que al mateix poble on vivia la vaca boja també hi vivia aquesta senyora gran, una senyora que sempre estava de bon humor, tot i que no tenia ni un sol euro i es guanyava la vida fent feines molt dures, com ara carregar bombones de butà o netejar lavabos.

Un dia, quan la vella optimista tornava cap a casa tot cantant li-lo-li li-lo-li, després d'haver fet una de les seves feines més fastigoses, treure els polls de tota una família, va trobar una olla al mig del carrer.

"Vaja, quina olla més maca!", es va dir. "Què hi deu fer, aquí al mig del carrer? Com que no en tinc cap, em sembla que me l'enduré a casa".

S'hi va apropar, va mirar a veure què hi havia a dins i li van sortir els ulls d'òrbita, perquè a l'olla no hi havia ni cigrons, ni caldo, ni verdures: era plena de monedes d'or!

"Quina canya!", va pensar. "Amb aquestes monedes no hauré de treure polls mai més a ningú i podré fer la volta al món i anar als concerts dels músics que més m'agraden. Li-lo-li li-lo-li, la vida és bella!"

Va intentar agafar-la amb dues mans però pesava tant que no podia, així que es va treure el jersei, va lligar una màniga a una de les nanses de l'olla i va a començar a arrossegat-la.

Pesava tant, que la senyora suava i suava, el cor li batejava molt fort i va haver de parar per agafar una mica d'aire.

Llavors es va girar per veure el tresor meravellós que portava al darrere i va deixar anar un "Oh, no m'ho puc creure!".

Perquè, en lloc de l'olla plena de monedes d'or, el que arrossegava era un lingot de plata!

Com que era tan optimista va pensar: "Val més que la gent no m'hagi vist amb l'or. Com que sóc pobra, haurien pensat que era robat. En canvi la plata brilla menys i, a més, la puc canviar al joier del poble per la seva moto de gran cilindrada que tant m'agrada i ja està. Sóc una dona amb sort".

Va continuar caminant i cantant, "li-lo-li, li-lo-li..."

Al cap d'uns quants minuts va adonar-se que el soroll que feia el lingot havia canviat, era diferent.

Va girar el cap i va descobrir, bocabadada, que en lloc de la plata el que portava era una barra de ferro rovellada.

"Bé" -es va dir-, "la plata també era massa per a mi. Aquesta barra de ferro podrit la puc vendre al drapaire del poble, que a més me la pagarà molt bé, i així podré encarregar una mariscada per a mi soleta. Mmmm..., me'n llepo els dits només de pensar-hi! Sóc una dona amb sort".

I més feliç que un gínjol va seguir caminant i cantant, li-lo-li, li-lo-li...

De cop i volta, va notar un pes impressionant. Va mirar enrere i no s'ho podia creure! El que portava no era ni or, ni plata, ni la barra rovellada... Era una pedra gegant!

Qualsevol s'hauria desanimat, però la vella no.

-Quina pedra més bona! -va dir en veu alta-. A més, quin color més maco que té! És just el que necessitava per tancar la porta del jardí, que sempre es queda oberta. Realment, mira que en sóc d'afortunada!

Mentre la col·locava al lloc on la volia posar, va veure que la pedra anava enlairant-se i enlairant-se i que de sota en sortia una cua estranya. Després en van sortir quatre potes i, al final, un cap de vaca i una llengua vermella molt grossa.

Heu endevinat qui era: era la vaca boja, que, sense perdre ni un minut i rient com una esbojarrada, va passar-li la llengua pels cabells i els hi va deixar ben llisos.

La vella optimista, en lloc d'espantar-se, es va mirar al mirall i supercontenta va pensar: "Amb la por que em feia que aparegués la vaca boja i em fes la traveta o qualsevol mala passada, i resulta que l'únic que fa és fer-me un pentinat meravellós i deixar-me ben guapa. Definitivament, avui és el meu dia de sort!"

Guió: Victoria Bermejo